

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Apare în fie-care Duminică

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an Lei 8
 » » » 6 luni » 3 | Un număr. 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate 5 bani cuvîntul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

Comitetul de redacție:

Ion Kalinderu

P. Garboviceanu
 C. Rădulescu-Motru
 G. Coșbuc
 J. Otescu
 P. Dulfu

Colonel P. V. Năsturel
 G. Adamescu
 V. S. Moga
 N. Nicolaescu
 Gr. Teodossiu

Const. C. Popovici-Tașcă.

SUMARUL: *Th. D. Speranția*, Către principele Carol al României.—*P. Rășcanu*, Divanul ad-hoc din Moldova, 1857. — Inalt ordin de jl. — *Laurenția Gribineca*, Pe morți II dor lacrimile noastre.—*L. Paul*, Sofronie Ghimpeanu, iubitorul de pomi. — *Col. Năsturel*, Marca țeril pe pecetii, clădirii și moneto. — *Ir. Popescu*, Febra atfôsă.— *V. S. Moga*, Cronica agricolă și economică. — Ce să facem în Ianuarie? — De la sate. — Bolele pomilor și vindecarea lor (Rugina). — O scrisoare. — Informațiuni. — Mulțumiri. — Poșta Administrației.

Ilustrațiuni: Drumul Dâmbovițoarei.—O gravură din anul 1780.

Prima Societate de Credit Funciar Român din București.

Consiliul de administrațiune prin decisiunea sa No. 1576 din 3 Ianuarie 1902, fixând ziua de 3, 16 Martie 1902 pentru a doua-ducă și noua Adunare Generală ordinară, sunt invitați d-nii proprietari asociați și d-nii detentori de scrisuri funciare, ca să se întrunescă în acea zi, la orele 12^{1/2}, din zi, în localul Societății, din strada Colței. Cestiunile la ordinea zilei sunt următoarele: Darea de semă a operațiunilor Societății pe anul 1901 ; Compturile și bilanțele administrațiunei pe anul 1901 ; Descărcarea consiliului de administrațiune de gestiunea sa pe acelaș an 1901 ; Budgetul veniturilor și cheltueilor pe anul 1902; și budgetul fondului pensiunilor pe acelaș an ; Alegerea a trei membrii în consiliul de administrațiune ; Alegerea comitetului detentorilor de scrisuri funciare ; Modificarea unor articole din legea și statutele Creditului Funciar.

După art. 49 și 58 din statute, dreptul de vot la adunarea generală, se poate exercita de cei în drept în persoană sau prin procurator, procura, însă, nu se poate da de cât unui alt proprietar, împrumutat la Societate, și cu drept de vot. — Prin excepțiune: minorii pot fi reprezentați prin tutorii lor ; persoanele supuse unei curatele; prin curatorii lor ; casele de comerț și societățile în general, printr'unul din membrii lor, având procură pentru acești; în fine, femeile, printr'un procurator autorizat în regulă, chiar când acel procurator n'ar fi împrumutat la Societate. -- Atât membrul care va fi procurator, precum și procuratorul, trebuie să justifice dreptul său cu opt zile, cel puțin, înainte de Adunare.

Direcțiunea.

Drogheria Universală „Toma Brătulescu“

(Situată între Gara de Nord și Piața Matache-Măcelaru)

București, No. 145, Calea Griviței.

Asortată din nou și în abundență cu articole atingerătoare de această branșă, se angajează a aprovizionă, prompt Farmacii militare și civile, Spitale, Fabrici industriale, Institute de bacteriologie și vaccinogene, Școli, Institute de fisică și laboratorii chimice, etc., cu drogue și tot felul de substanțe medicamentose, precum și cu utensile necesare în ale lor oficine, cu obiecte de porcelan, de sticlă și de nichel; cu instrumente de optică și electricitate, aparate de fotografie, cu barometre, termometre, alcoolometre, ulcometre, lactometre, etc., și cu cauciucărie, biberone, irigatorie și tot felul de accesorii și utensile trebuincioase în obstetrică, precum și cu bandage, pansamente și diferite instrumente chirurgicale invențiile cele mai noi și din cele mai repute fabrice din străinătate; cu substanțe antiseptice, desinfectante și insecticide puternice; cu preparate farmaceutice ca siropuri și vinuri medicinale, balsamuri, etc., și cu specialități remarcabile de felul Somatosei și Farinei, lactate Nestlé, autorizate de onor. Consiliu Sanitar; cu săruri pentru băi și diferite ape minerale din surse Române și străine, cu capsule uleioase și esențiale, cu uleiuri din freat de Morun precum și cu gudrone, bombone și ciaiuri pectorale de Vorel, etc.; cu cupru sulfuric cu care se prepară semințele spre conservare; cu Vasilină Americană, Benzină, Naftalină și alte produse minerale, cu uleiuri, esențe și culori vegetale precum și cu multe alte substanțe ce se întrebuințază zilnic în usagiul domestic, în confiserie și distilerie, în artă, în tehnică și industrie, și care se pot trimite și particularilor, în ori-ce parte a țării contra-ramburs.

De asemenea este asortată în abundență cu ierburi și prafuri odorifere pentru sașouri și cu renumitele ape și alcoolate preparate din florile de Lavandula, și cojile de Quinquina ce se întrebuințază cu succes ca lavage contra căderii părului; și recomandă onoratei sale clientele, cu totă încrederea și multă garanție, igienica apă pentru gură „Regina,“ un leu flaconul; reputeata și bine apreciată pastă dentifrice „Ideal,“ prepară la Gellé freres Paris, 75 bani cutia, și ercoritorele pudre parfumate pentru toaletă, preparate la Germandrê Paris, din fleurs de Riz, cutia 65 bani, precum și diferitele creme, cosmetice, remarcabila pomadă de Quinquina, frumoasa savonărie și dulce parfumerii, produse Franceze, Ruse, Italiene și Englese, și care încă se pot trimite doritorilor, în ori-ce parte a țării, prin poștă

Cataloge cartonate indicând precii tuturor acestor articole, se pune la dispoziția d-lor clienți. Și această Drogherie, fiind înzestrată cu un laborator chimic sistematic, se oferă a face cercetări asupra urinei și a efectua analize asupra băuturilor și a laptelui, sub direcțiunea unui chimist și a d-lui Farmacist Toma Brătulescu.

Către principele Carol al României.

*Viitorul țerei noastre l'a cântat Bolintineanu,
Negrea, la un sfântul Ștefan, ne-a urat de mult unirea,
Dumnezeu de sus din ceruri înțelesu-ne-a aleanu
Și spre luptă cu isbândă oțelitu-ne-a simțirea.*

*Și acum când țera noastră duce traiul neatârănării
Pe pământ având un rege și 'n cer numai un stăpân,
Ce pot eu mai mult a spune judecând ce-a fost alt-dată?
Sunt ferice, spun atâta, sunt ferice că's Român!*

*Vremile luând cu ele pe Voievozii patrioți,
Dumnezeu ne-a dat un rege, să le țină loc la toți,
Și-un cocon regesc ce colo ved de ceruri noue dat
E un rege al României, pôte chiar și împărat.*

*Să trăesci, all rege Carol, spaimă a ori-și ce vrășmași,
Falnic rege fi-vei nouă, noi supuși Tăi ostași.*

Th. D. Speranția

Divanul ad-hoc din Moldova 1857 (1).

estiunea eră în adevăr gravă. În cele mai triste epoce din trecutul nostru, Autonomia noastră a fost pururea respectată: în tot-deauna am avut libertate deplină în a ne organiza și a ne da legile necesare. Nici Rusia nu îndrăsnise a ne răpi pe față acest drept. Și Tratatul de Paris nimiciă cu totul Autonomia noastră.

Un Firman turcesc convocase Divanul ad-hoc și fixase condițiunile de alegere și eligibilitate; o Comisiune europeană avea să asculte dorințele Românilor și să facă ceretări la fața locului. Acastă Comisiune avea să trimită la Paris rezultatul investigațiunilor sale și, după art. 25 din Tractat *«Înțelegerea finală cu puterea suzerană va fi consacrată printr'o convenție, încheiată la Paris între Inaltele Puteri contractante; și un Hatışerif, conform cu stipulațiunile convenției, va institui definitiv organizarea Provinciilor, puse de-acum înainte sub garanția colectivă a tuturor Puterilor subscriitoare.»*

Prin urmare, eră lucru hotărât: organizarea definitivă a Principatelor avea să se facă de către străini la Paris.

Acastă nimicire a Autonomiei a împărțit pe Români patrioți în tabere deosebite. Heliade și cu prietenii săi s'a declarat de la început în contra Divanului ad-hoc *«Divan de porunceală»*, cum îi dicea el, care lovia în drepturile Românilor, cum nu se lovise nici odată până atunci. Divanul ad-hoc din Muntenia a hotărât ca Adunarea să se mulțumescă a votă *«cele patru puncte»*, împreună cu un Memoriu justificativ și a se feri de exprimarea de dorinți, care ar fi îndreptățit pe străini a se amestecă în organizarea lăuntrică a țerilor. Chiar C. Cretzulescu, un moderat, a numit *«gresa Moldovenilor»* hotărârea acestora de a se ocupa și cu alte dorinți.

Când s'a cetit în Adunarea Moldovei raportul lui Manolachi Costachi, Hurmuzachi a combătut propunerea. După ce arată că Partida Națională a înscris în programa sa că *«înainte de toate să stăruim și să cerem de la dreptatea providențială a Europei ca existența națională și autonomia să ni se respecte, precum în drit, așa și în faptă»*, el continuă: *«Rostind dorințele înscrise în programul nostru, Adunarea ad-hoc a adoptat și a consacrat programul nostru.»*

«Ce ni se propune astăzi? Ni se propune să rostim și dorinți atingătoare de organizarea din lăuntru a Principate-

(1) Veđi No. 10, 11 și 12—13, Anul V.

lor, sau, cu alte cuvinte, ni se propune desbinarea de la frații noștri de peste Milcov, loviri în autonomia Principatelor, abatere de la programul nostru.

«Ni se dice că rostind numai dorinți despre organizarea din lăuntru, nu jignim autonomia, căci nu facem legi. Dar eu întreb: dacă Congresul viitor n'ar încuviința vre-una din bazele ce am propune, unde este neatârhnarea guvernului național, unde e deplina libertate de legislație—autonomia—ce ni s'aun garantat prin Tractatul de Paris? Mai întreb încă: dacă frații noștri de peste Milcov n'ar primi vre-una din bazele ce am propune, unde este Unirea Principatelor?»

«Ni se mai dice că Tratatul de Paris și firmanul de convocare a Divanului ad-hoc cer revisia statutelor și a legilor cari astăzi sunt în vigóre, și eu știu acesta, dar mai știu și alta: știu că numai chestiunile politice au provocat războiul oriental; numai chestiunea Unirii Principatelor, și numai chestiunea acesta, a fost cauza convocării Divanurilor ad-hoc.

«Dovadă protocoalele Congresului de Paris No. VI, VII și VIII. Interpretarea unui tratat, ca și interpretarea unei legi, trebuie să se facă așa ca un articol să nu fie în contradicere cu un alt articol.

«Acei însă cari pretind, că Divanul ad-hoc este chemat a face și revisia statutelor și a legilor atingătoare de organizarea din lăuntru, dic cu alte cuvinte, că Tratatul de Paris cuprinde în sine contradicere, adică că el într'un articol a recunoscut și prin alt articol a sfărâmat autonomia Principatelor. — Domnilor, nu pentru că aședămintele pompiierilor sau ale eforiilor sunt defectuoase s'aun convocat Divanurile ad-hoc; ci, o repetez, numai pentru chestia politică, pentru chestia protectoratului, sub a cărua înrîurire s'a făcut Regulamentul Organic.

«Socotința mea dar este: 1) Să rostim înainte de toate dorințele țerii asupra chestiunilor politice de interes general, din cari unele sunt chiar înscrise în programul nostru; 2) Să punem în aplicațiune dorința Unirii, lucrând în înțelegere cu frații noștri de peste Milcov; și 3) Să nu jignim singuri autonomia noastră, ci să rugăm pe puterile garante, ca înainte de toate ea să se respecte și în faptă.»

Raportorul Manolachi Costachi a răspuns lui Hurmuzachi prin cuvintele următoare:

„Domnilor, voiesc a vă convinge că ar fi primejdios pentru viitorul cauzei noastre de a mărgini lucrările noastre în volul din 7 a lunei. Dați-mi voie să mă explic. Sunt cincă ani de-abia, D-lor, cine nu-și aduce aminte că naționalitatea română se găsiă respinsă în întunerecul vécurilor; existența noastră politică într'o stare atât de îndoelnică; atât de nestatornică, în cât mai ne lipsiă schînțiea de nădejde ca să fi putut întrevedeă în cu-

rînd o prefacere fericită. După un crunt resbel între puterile cele mai mari a lumii, ele au încheiat Tractatul de Paris.

„Insuflați de gânduri mărinimose pentru noi, ele au hotărât întrunirea Adunării de față pentru ca țera să-și poată rosti dorințele asupra viitoareii sale organizațiuni. Spre acest sfîrșit ne găsim noi astăzi întruniți; și să nu uităm, D-lor, că până ieri încă exersarea acestui drit ne eră amenințată.

„Sciți prea bine luptele ce au urmat până la întrunirea noastră de față. Mai eră să fim lipsiți de bine-facerile păceii; glasul cel adevărat al țerii se găsiă în primejdie de a fi înădușit. Până erî însă, întindeam o mână rugătoare către acele puteri, ca să ne fie liber de a rosti în puterea acelui Tractat, și astăzi, D-lor, să nu mai scim nimica de acel Tractat, nimica de firmanul isvoraț din el?

„Vă întreb, D-lor: ce ne-ar pute face ast-fel de cutezători, ast-fel de nepăsători? Unii dintre noi pun înaintea votul din 7 Oct. și sunt de părere că acel vot ne ar pute scuti pe noi de la mai departe îndeplinire a mandatului prescriș nouă prin Tractatul de Paris. Mare greșală, D-lor. Adevărul este: noi am votat Unirea, am votat Autonomia. Dar, Unirea, d-lor, pe care avem bună nădejde că puterile ne-o vor încuviința, credeți poțe, că puterile ne-o dau, numai pentru că o cerem? Considerațiunea cea mai mare, care va domni în sfatul puterilor, va fi, de bună sēmă, că o așa combinare va răspunde interesului general al Europei. Nu suntem dar noi datorii a ne rosti asupra baselor viitorului stat, ca să încredințăm pe Europa că constituirea sa va fi în adevăr de un interes european? Dar ni se mai dice încă că am jignî autonomia țerii. Cu bună sēmă și eă nu sunt mai puțin gelos de autonomia și de drepturile țerii noastre. Dar, vă întreb, unde există astăzi acea autonomie? Ea se găsește scrisă în capitulația noastră, consfințită prin Tractatul de Paris. Dar în faptă, D-lor, însuși caracterul acestui Divan nu este ôre cea mai vedită dovadă că acel drit încă nu este realizat? Precum o lege, D-lor, deși făcută de puterea legiuitoare nu-și are încă lucrarea sa, până ce nu va fi promulgată prin organul competent, ast-fel și principiul autonomiei noastre, înscris în capitulații, consfințit prin Tractatul de Paris; nu va fi realizat până când Puterile, din nou întrunite, nu vor proclamă libera întrebuințare a autonomiei noastre.

„Încă odată, D-lor, singura basă legală a existenței acestei Adunări este Tractatul de Paris și Firmanul. Le-om părăsi aceste? Nu mai suntem nimica. Ne-am trage asupra-ne, nu numai răspunderea către alegătorii noștri, dar și reaua cuvîntare a urmașilor noștri. Vă conjur dar, D-lor, să rămânem statornici în calea pe care am pornit, căci numai legalitatea ne poțe asigura un viitor fericit. Nimeni nu vă îndemnă de a vă ocupa cu facere de legi, sau de-a intră cu de-amăruntul în deosebitele chestiuni; ci numai de a vă așterne bazele de un interes general.

Sfîrșind, dați-mi voie de a vă aduce aminte sfaturile unui om

nsemnat, care ni le-aŭ adresat cu mai multă autoritate decât mine. ŝi care ne aŭ dat îndestule doveđi că ne voesce binele. El a đis: să ne purlăm ast-fel ca să dăm arme prietenilor noştri de a ne apără; iar nu arme duşmanilor noştri, spre a ne combate.

La sfirşit, Cogălniceanu pune cestiunea pe adevăratul ei tărîm.

Cu greşală s'a đis că Tractatul de Paris ne cere de a ne rosti numai asupra chestiunei politice. Instrucţiunile date de Congres comisiunii din Bucuresci, arată că avem a ne rosti ŝi asupra organizării țerii. Iată însă ŝi cuvintele acelor instrucţiuni: «Comisiunea își va pune deosebita sa atențiune asupra reformelor ce se cer de statutele ŝi regulamentele în ființă; ea va studia starea financiară, așezarea birului, relațiunile clerului cu administrațiunea, starea mănăstirilor, sistemul militar, ș. c. l.»

Europa ne-a recunoscut autonomia, însă înainte ca ea să se hotărască de a o primi sub garanția sa. Europa este în totă dreptatea de a cere să cunoască ŝi bazele ce voim a da viitōrei nōstre organizațiunii politice ŝi sociale; căci numai organizându ne ca stat european, ca societate europeană, Puterile se vor învoi de a ne întinde mâna. De vom vroi, din potrivă, a ne constitui ori ca stat chinezese, ori ca republică socială, să fim siguri că Europa se va ține departe de noi. Acea ce se pretinde de la noi, s'a prelinș și de la Belgia ŝi de la Grecia. Așă dar, Domnilor, încă odată să lăsăm utopiile, să arătăm Europei că noi nu avem a fi nici China, nici republică; însă voim a fi o societate europeană; voim ŝi ținem la toate condițiunile unei societăți în cale de progres; voim libertatea conștiinței; voim egalitatea înaintea legei; voim respectul individului, al domiciliului ŝi al proprietății. Manifestând asemenea principii, cari astăzi formeză bazele tuturor societăților Europei, putem noi avea frică, că Adunarea ad-hoc din țera suroră, deși lucrând în deosebii de noi, ar pute rosti alte ŝi contradicătore principii? Nu. Asta nu se poate. Putem presupune un minut că în sec. XIX, pōte o Adunare, suă în Muldova suă în Țera-Românească, să contesteze unul măcar din acele 12 puncte așternute de comisiune?

«De aceea. D lor. să pășim înainte fără nici o frică, fără grije, că altele ar fi dorințele Adunării din Iași, ŝi altele ar fi dorințele Adunării din Bucuresci. În câtă vreme ne vom ține de principiile cele mari ale fie-cărei societăți moderne, contradicțiune în rostirea dorințelor nu pōte fi. Negreșit că mai nemerit, că pōte ŝi mai logic ar fi fost, ca Adunările să lucreze împreună; însă trebuie să ne supunem unei legi mai presus de noi. Legea acesta este Tractatul de Paris. Legea acesta este nevoia de a aduce cu o oră mai nainte dorințele nōstre pe masa Congresului.»

Discursurile lui Manolachi Costachi ŝi ale lui Cogălniceanu

aŭ luminat pe deplin Adunarea, care a și ales două comisiuni pentru dezvoltarea «șirului de chestiuni generale.» Prima comisiune s'a alcătuit din Lascar Catargiu, Manol. Costachi, Mavrogheni, Panu, Rallet, V. Sturdza și C. Hurmuzachi; iar în a doua s'aŭ ales: Cogălniceanu, Cozadini, D. Miclescu, Mălinescu, Rolla, Fotia și Hrisanti.

Și Adunarea din Moldova a lucrat înțelept.

Tratatul din Paris hotărâse că organizarea definitivă avea să se facă de către reprezentanții celor șapte Puteri. Eră o lovitură dată Autonomiei noastre. Românii nu puteau face decât două lucruri: ori să declare că sunt recunoscători Puterilor și să primescă acest Tratat cu toate urmările lui, declarând de la început că se vor supune convențiunii de organizare a Principatelor, așa cum avea să se facă la Paris; ori să protesteze în contra călcării Autonomiei Țărilor, să protesteze în contra Tratatului și să declare, de la început, că nu vor primi și nu vor aplica în țera lor o organizare impusă de către străini. Dacă nimeni, afară pôte de agenții Turciei și Austriei, nu eră de părerea din urmă, atunci eră lucru înțelept ca Adunările să arate Comisiunei din Bucuresci trista realitate, să propună îmbunătățirile de introdus, să o lumineze pe deplin, pentru ca reprezentanții Puterilor în viitorul Congres să se rostescă în deplină cunoștință de cauză, pentru ca să nu se mai întâmple ca în Protocolul din 11 Februarie 1856 din Constantinopole. Nu credem că Divanul ad-hoc din Moldova a făcut „o greșală“ când, cu mare curaj, și-a luat sarcina de a arăta Puterilor dorințele ei asupra viitoareii organizări a Principatelor.

Am dis cuvîntul „curaj“ și-l mențin.

Sunt lucruri de care nu s'aŭ vorbit în Adunarea din Moldova și cari s'aŭ atins numai în treacăt în cea din Muntenia.

Românii voiau să se arate strâns uniți înaintea Europei; voiau ca dorințele celor două Adunări să se exprime în unanimitate. Această unanimitate se puté dobândi când eră vorba de a exprima numai dorinți politice. „Cele Patru Puncte“ s'aŭ votat de către toți în Bucuresci, Vodă Bibescu a pronunțat un discurs foarte patriotic pentru Unire. În Moldova numai două aŭ votat contra. Nici un deputat nu mai voia întorcerea la trecut cu toate miseriile lui.

Dar dacă intrau în desbaterea chestiunilor de organizare internă, atunci lucrul se schimbă. Erau chestiuni ardețore. Enumerăm câte-vă: „rolul boierimeii în Adunările legiuitoare“, „drepturile electorale“, „averile mănăstirești“, „condițiunea străinilor“, și mai presus de toate, „cestiunea regulării raporturilor dintre proprietari și țărani“ etc., chestiuni asupra cărora Comisiunea din Bucuresci așteptă o lumină și o soluțiune din partea Adunărilor. Cum să se desbată asemenea chestiuni într'o Adunare în care erau față în față Gulesci, Brătienii și Rosetti de o parte, foștii Domnitori Bi-

bescu și Știrbey, beizadelele C. și D. Ghica, Oteteleşanu și N. Lahovari, de cea-l'altă? Divanul din Muntenia s'a temut de desbinări, de ședințe furtunose, și a decis a nu se ocupa de ele.

Moldovenii au fost mai îndrăsneți.

Mai eră încă o cestiune foarte gravă. Dușmanii Partidei Naționale acusau pe deputați că sunt republicani, că sunt comuniști, că sunt niște descreerați „*dușmanii ai religiei și ai proprietății*”, și poliția lui Vogoridi avea în tot-deauna câte-vă sute de haïmanale, gata a se arunca asupra Adunării, sprijinite de armata guvernului, pentru apărarea „*religiei și a proprietății*.”

Adunarea nu puté lăsa un asemenea prepus asupra membrilor săi. Cu curajul pe care-l dá conștiința senină și dragostea de patrie, Divanul ad-hoc din Moldova își continuă lucrările.

Petru Rășcanu

Profesor universitar și inspector al învăț. secundar.

București, 1 Ianuarie

ÎN ALT GRDIN DE ȚI

«*Ostași,*

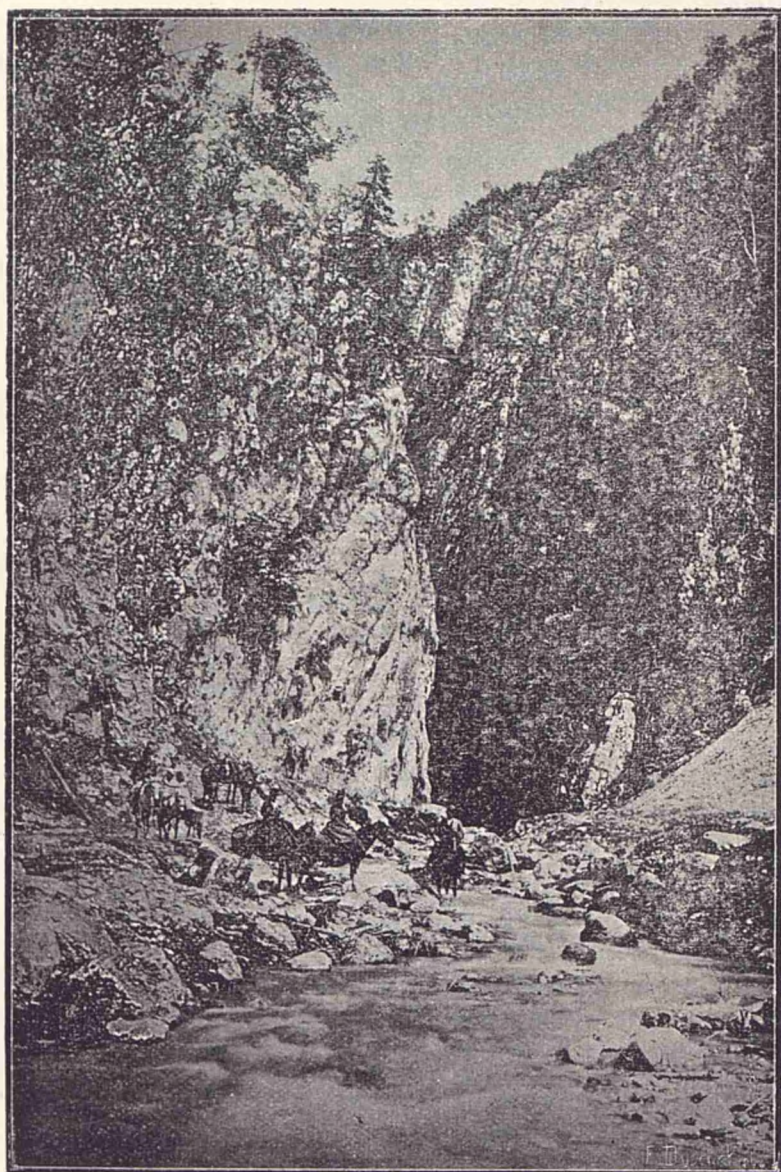
«Cu anul ce începe astăzi se împlinesce un sfert de véc, de când, în capul vostru, prin vitejia și devotamentul ce ați arătat, am dobândit neatârna-rea țerei și s'au reînviat timpurile gloriose. Ați dovedit că marile jertfe, ce țera a făcut și face pentru iubita Mea armată, nu sunt zadarnice.

«In anul ce se sfârșesce, Mi-ați dat plăcutul privilegiu de a vedé că urmați, fără preget, a fi călăuși de sentimentul datoriei, al onórei și al iubirei de patrie și că țera, rezemată pe vitéza Mea armată, póte privi viitorul cu încredere, iar Eu pot fi mândru de ea.

«Vé urez anii mulți și fericiti.»

Dat în București, la 1 Ianuarie 1902.

CAROL.

Erumul Dâmbovicioarei.

Pe morți îi dor lacrămile noastre.

Ece-vă nespus de dureros în natură, când adierea încetă a vîntului îți aduce, în loc de șoptele vesele ale frunzelor, uscatul sisiit al galbenelor mörte, ce cad în ușöră legănare spre cel din care a supt vieța; când splendörea verde a copacilor, se spulberă la fie-care mișcare a ramurilor, când cerbiî gălăgioși umplu cu croncănitul lor jalnic, hucögul ce răsună mai erî de ciripitul voios al pasărilor, când, în sfișit, din cerul posomorît, ca fața unei mame ce și-a îngropat copiî, încep a căde ușurei fulgi de zăpadă, ce s'aștern pămîntului sărutându-l alintat, ca și cum ar vroî cu mângâerea lor, leneșă, încetă, să-l facă să uite durerea amară ce l-a cuprins.

Și de ce öre atîta tristeță înduioșitöre, de ce în jurul nostru o așă durere, ce ne cuprinde, pe nesimțite ce ne pătrunde în suflet? Să fie öre jalea ce-o împrăștie mörtea unei întregi lumî de viețuitöre? Nu cum-vă ne cuprinde pe noi, ca și pe natura-mamă, aceiași înduioșitöre tristeță, din pricină că vedem în netemeinicia celor din jurul nostru, netemeinicia existenței noastre însăși?

Se vede că între sufletul nostru și acel al lumei întregi, al naturei, e o tainică și strînsă legătură. Töte micile necuvîntätöre, töte florile, iarba câmpurilor și frunzele copacilor vorbesc sufletului nostru graiul nepriceput de minte, neuzit de ureche, dar simțit de inimă, de suflet.

Și cum am puté fi alt-fel, cum, noi lut din lutul ce-l călcăm în picioare, n'om resimți durerea mamei noastre a tuturor, când și pe noi aceleași suferinți ne dor? ! Fatal, fără să ne dăm sémă și fără să vrem, plângem orî rîdem, ne bucurăm orî ne întristăm cu natura.

Acesta e omul.

Poporul nostru, poet din fire, ce gingaș a întrupat, acéstă tainică legătură a omului cu natura, în frumösa dîină din povești.

«Când ride ea, ride sörele și când sörele intunecat își ascunde fața, flörea din părul de aur al *Ilenei Cosînzenei* se închide și nu mai cîntă».

.....
 Incet, încetinel cad potop frunzele din ramuri și fișiitul sec al căderii lor, strînge, strînge inima mamei, care, cu fruntea prinsă între pumnii încleștați, le privesce prin gémul luminos al ferestrei și plînge cu lacrămî amare vieța apusă a micelor ei gemeni; doi feți frumöși, doi ingeri, ce, pe drumul luminos al unei raze, au sburat către ceruri într'o frumöasă dar tristă dîminetă de tömnă, când abiă începură să pälască frunzele verđi când ultimul stol pribég de cocori, țipînd jalnic prin înaltu' văzduhului, își luaü dîua bună de la aceste plaiuri. Și, frunzele s'au îngălbenit din nou töte și, pe multe din ele, vîntul le-a așternut pe mormîntul fericeiei ei închise pe vecie; copacii s'au despuiat toți de podöba lor verde; pămîntul, pustiu de iarbă, așteptă să-l acopere giulgiul alb de mörte — e tömna tärzie — și mama, istovita mamă, plînge într'una, ca și în dîua când a

simțit cum trupul lor micuț se întinde și îngheță pe brațele ei, cum suflarea lor încetă, tot mai încetă, se pierde, își ieă sborul.

Acum, spre apus de toamnă, mai îndărâtnic ca ori când, tabloul acela dureros i se desfășoră înainte și în mărtea încetă a naturii, ea vede mărtea neîndurată a copiilor ei.

Natura e tristă că-și pierde pentr'o clipă podoba, dar în primă-vară, tôte aceste frumuseți, reinviiate ca prin farmec, îi vor spulberă întristarea.

Păsările pribege din nou vor inveselii pădurea cu cântecele lor, frunzele verđi vor stă iarăși voiöse de vorbă cu borea îmbălsămată, și iarba și florile câmpului din nou vor desmierdă alintat malurile șerpuite ale apelor; cine însă, cine va descreți fruntea mamei, cine-î va risipi desnădejdea din suflet, cine-î va uscă isvorele de lacrimi, când și-a pierdut tot ce-a avut mai scump, mai drag pe lume, copilașii ei, cari nu se vor mai întorce în veci s-o mângâie, să-î usuce lacrămile, să-î liniștescă sufletul, să-î lumineze viața.

Și iată de ce lacrămile mamei nu mai sēcă, iată de ce sufletul ei sbuciumat nu mai găsește liniște, și odihna bine cuvintată nu mai pôte cuprinde istovita ei ființă.

Nu arare ori, cu graiul blând, cu vorbe dumnezeesci, vrednice de a ridică slabul nostru suflet spre cel a tot puternic, cu glasul tremurător, bătrînul ei duhovnic — un sfînt uitat din alte vremuri între noi — i-a spus, arătînd cu mîna înspre ceruri:

«Acolo, fiica mea, acolo, ne vom revede cu toții. Aibi răbdare și credință în Cel de sus; el te va mângâia.

Nu mai plînge, că nu faci bine».

Dar, nemîngâiata mamă îi rēspundeă mai tot-deauna înecată în lacrimi:

«Părinte, părinte! credința asta mai ține se vede viața în mine, dar să nu plîng, să nu-î strig, dragii mamei, să nu-î chem în hohote de plâns lîngă mine, nu pot. Oh! cum s'a îndurat Dumnezeu să mi-î ia când scia că viața lor e viața mea! Cum să-î uit eu, cum? Trimetă-mi-î cerescul tată să-î mai ved odată—scum-pii mamei — și apoi rupă-se din mine acest ghem de carne ce mă chinue, întâmples-se cu mine ori ce».

Betrînul apostol oftă și clătina cu milă capul. Odată însă, rēsbît de suspinele nesfirșite ale acestui suflet stingher, îi apucă tremurând minele ei tremurânde, și privind-o în ochii ei întunecați de lacrăme, cu ochii lui adânci și plini de înțelepciune dumnezeescă, îi spuse mai mult în șopte tainice, ca să pună capăt suspinelor, să sece isvorul lacrărilor, căci Dumnezeu în nemărginita lui bunătate, va face ca ea să-și mai revadă odată copiii, aici pe lumea astă.

Și, rostind aceste vorbe, fața-î luă o înfățișare atît de cerescă în căt părea, preotul drept credincios, un adevărat apostol al lui *Crist*, rēmas în lume să tāmăduescă suferințele și durerile omenești.

«Da, fiica mea, îi vei vede, dar nu mai plînge, căci le faci lor bieți, rēu. Șiroele tale de lacrămi le portă ei în spinarea lor, fragedă și sufer mititeii... gândesce-te.

Îi vei vede, am spus-o. Numai trebuie să ai inimă destulă în tine, și tu o ai, căci îi iubesci.

Să așteptăm o și mare. Te vei duce să-ți faci ca de obicei rugăciunea de vicernie în biserica cimitirului. După vicernie

caută să te ascunzi în strana cea mai întunecată ca să nu te bage nimeni în seamă. Ai să aștepti până aproape de miezul nopții... Să-ți ții răsuflarea. Candelile au să se aprindă din nou; șopte încete, nedeslușite au să se audă în altar. Sunt sufletele ce mai rătăcesc pe pământ, până le va veni rândul să se așeze de-a drăpeta *Tatălui*, și cari spre dăile mari slujesc spre lauda *Domnului*.

Vor eși din altar cu toții în timpul slujbei și între acele suflete ce ispășesc încă pe lume ale lor păcate ori ale părinților, tu îți vei vedea copiii. Ori și cine ar fi lângă tine n'ar putea să vadă minunea acesta. Să nu strigi, să nu te sperii, căci ți se poate mare lucru întâmpla și a-ți pierde poate pentru tot-deauna fericirea de a-ți vedea copiii... Bagă de seamă la cele ce ți'am spus.

Numai așa îți vei vedea, micuții.»

Mama rămase înmărmurită. Lacrămile i se opriră în colțul ochilor și străluciau în lungul obrazilor ei ofeliți ca nisce bobe mari de rouă. Privia aiurită. Nu putea crede urechilor ei și tot ce auzea i se părea vis. Și, cum stă bătrânul preot înaintea ei și în dreptul icónelor, tot mai depărtat i se părea că-l vede până umbra lui se pironi în peretele cu icône și acolo... nu mai eră preotul, ci un sfânt cu barba albă, cu raze de aur în jurul capului, cu mâna drăpăta întinsă în spre dânsa în semn de bine cuvântare; iar din gura sfintului auzea deslușit cuvintele: «Îți vei vedea copiii.»

Preotul o privi o clipă cum sta ea aiurită și apoi clătinând-o ușor de umere o făcu să-și vie în fire.

Să-și vadă iea copiii?! Dar se poate ore bucurie mai sfântă, fericire mai dulce, mai puternică decât aceea ce-a simțit-o biata mamă?! Cu ce nerăbdare aștepta ea sfânta și de Boboteză, căci aceasta a fost alésă de mângâietorul ei sufletesc.

Dar, preotul i-a spus să contenescă plânsul. Vai! asta n'o poate, biata, odată cu viața ei. Plânsul îi face bine, căci suspinele seci o înădușă în gât, o sfîrșesc cu dăile.

E în sêra de Boboteză, cu părul despletit pe spate, cu haina neagră filfiind pe trupul ei slăbănogit, tremurând din toate mădulările ei, istovita mamă își îndreptă șovăitorii pași în spre biserică.

Își va vedea copiii o clipă și de clipa aceea fericită se lăgă întrêga ei viață fără de rost...

Slujba de sêră s'a mântuit, dascălul a stins luminele, a ieșit din biserică, dar n'a învățit cheia în brăscă ca după obicei.

Așa primise poruncă.

Sermana mamă în întunecimea îngrozitoare a bisericeii, rămase singură, părea o umbră din morminte. O grăză de mörte o cuprinsese, auzea cum îi svînesce singele în vine; biserica întrêgă se învărtia cu dânsa.

În tăcerea de mörte a cimitirului, când luna își revarsă razele-i sale pe morminte, te înfiöră să vezi de departe biserica, dar să stai o nôpte întrêgă înlăuntru?

Cine-și poate închipui cât e de bărbată inima unei mame! Și, apoi, decât să möră ce i se puté întâmpla; și dör mörtea o doria ea din fundul inimei.

Dar... o! minune Dumneșcă! Șopte încete, tainice, nedeslușite, se aud în altar. Candelile se aprind ca în timpul vecer-

niei. Ce-vă nespuse de misterios, de îngrozitor plutesce prin încăperea mohorită a bisericeii. În această lumină ca venită din alte lumi, sfinții din icône iașu proporțiuni uriașe; se lungesc și ajung până în catapetésma bisericeii. . .

Ușă din stânga altarului se deschide și. . . minune neînchipuită... încet, încetinel, înainteză până aproape de mijlocul bisericeii, până în fața altarului, doi câte doi, o cetă de umbre albe, străvedii unui mai bătrâni, alții mai tineri. Toți cântă un cânt de laudă domnului, o armonie încetă, înfiorătoare, mormintală... Mama cu pumnii încheștați de brățarul stranei, privesce îngrozită de spaimă. Inima nu și-o mai simte de bate ori nu. I se pare că și ea însăși e o umbră și că trupul ei a rămas afară din biserică. . .

Armata de umbre înainteză... se pierde prin ușa din dreapta pe când ultimii iese din altar... Iată și copiii... Vai!.. Dumne-deule mare!.. Dumne-deule bune... Copiii ei!.. dragii, scumpii ei copii... A vrut să strige, să-i cheme pe nume... Un nod uscat i s'a pus în gît, limba i s'a învîrtit în gură și a rămas așa inleminită, privindu-i cu ochii aproape ieșiți din orbite.

Și dragii ei copilași înaintau încet, mîlniți amar sub povara lacrimelor mamei. De umerii lor șubrezi și micuți atirnau două cofe grele pline de lacrimile vărsate de mama, iar ei abia se tirau șovăind după noianul de umbre. Ajunseră și micii îngerași pînă în ușa din dreapta. Un fior de gróză o străbătă din crescet pînă în tălpi. Intr'o clipelă fu la ușa de afară. În urmă i o gróză de șópte.

Doar i s'a dat în grijă să nu se uite în urmă pînă n'o trece pragul bisericeii... Ah!.. ușa a scîrțit fioros... și ea a scăpat... a scăpat și și-a vedut copiii...

«Veđi, fiica mea, — îi zise a doua ȓi preutul — dreptate aveam cînd te rugam fierbinte să nu-i mai plîngi, căci lor le faci rēu, sērmanii. Să nu scaldăm mortul în lacrimile noastre, căci cerul se minie de slăbiciunea omenescă. Și mórtea ca și vieța e un dar al Domnului, pe care trebuie să-l primim cu frunțile plecate, cu inimile smerite. Vieța e acea care ne face să ne tirim pre pămînt, mórtea ne curăță, ne înalță spre creator.

În misterul morții e taina vieței vecinice, în care nu putem intră fără să bem paharul acesta ce ni-l închipuim amar de tot.

Să nu plîngem morții, fiica mea, să ne plîngem pe noi, viii».

Și mama n'a mai plâns ei și-a lăsat copiii liniștiți în larga împărăție a nesfirșitului. Fericirea că i-a mai putut vedé odată în vieța ei, i-a uscat lacrămile amare și o liniște înduioșitoare s'a întins pe fața ei ca un zăbranic cernit.

De atunci în tot-deauna cînd tómnă târđie, cu tristeța-i omoritoare, năvăliă în lume, cînd frunzele uscate cădeau și năpădeau pămîntul amorțit, cînd croncănitul cobitor al corbilor umplea văzduhul, cînd cerul și pămîntul păreau că plîng mórtea atător podóbe, atător ființe, mama se cufundă într'un nemărginit abis de tristeță, stătea césuri întregi inleminită pe mormîntul scumpilor adormiți, netedindu-l și curățând frunzele uscate, dar, ochii ei nu mai erau isvor de lacrămi. . .

Desnădăjduită, nemîngăiată mamă și-a închis durerea în inimă ca într'un sicriu și n'a mai plîns.

Laurenția Gribincia.

Sofronie Ghimpeanu, iubitorul de pomi (1).

II.

— Eū te fericesc, nene Sofronie, și mi-se strică inima când gândesc la traiul meu de slujbaș. N'am avut noroc să-mi trăescă părinții, că alta mi-ar fi fost viața. Când eram de 17 ani perduiū pe tată meu, pr. Marin din Ghimpați. Unchiu-meu Lache, m'a băgat scriitor la Suprefectură, de aci m'a trecut registrator la Prefectură și de câți-vă ani am luat o slujbă la un Minister. În Bucuresci cu lefa ce ieau, trăesc în strimtorare. Apoi nici mie nici nevestii mele nu ne privesce felul acesta de viață. Trăim mai mult cu doctorii și chiar așa abiă facem umbră pământului. Copiii nu ne trăesc decât până la doi ani și atunci, când sunt mai drăgălași rămânem fără de ei! De așa fi trăit la țară în aerul cel curat, și m'ași fi îndeletnicit cu o muncă ca a D-tale, eū așa fi fost scutit de atâta amar!

— Te creș, Domnule. Póte vei fi sciind că logofétul satului îmi este ginere. De când se luminează de ziua și până în amurgit, e tot cu condeiful în mână și nasul în hârtii. La prânz nu vine acasă că n'are vreme și nici poftă de mâncare. Din ți în ți pare că se topesce și ochii i se duc în fundul capului. Treburile casei lui stau baltă și munca câmpului o face tot mai târziu, că n'are cine rosti. După atâtea barim nu se pricopsesce să-l ved bogat! De unde să fie una ca asta? Ce bruma simbria are, cum o iea așa se duce, că slujbașii au multe angarale. Odată i-a dat logofetia prin piele.

Eră prin Maiū, într'o Duminică. Chemasem pe toți ginerii să prândească la mine. Cu toții dedurăm rôtă mesei de sub nuc. Nu îmbucaserăm de două ori și de odată se auzi un zângănit de clopote. E zapciul, și ginere-meu logofétul; iar îndărătul nostru veniă într'un suflet strejarul Primăriei să-l cheme. Logofétul plecă în fuga mare. După zapciū, veni doctorul, după acesta controlorul și așa petrecu slujbașul nostru și nemâncat până în nópte când îi mai rămase să scrie la lumina lămpii cele trei procese de pe rînduélă. Într'un târziu se înapoe între noi. Eră amețit de atâta învîrtelă, căci unul îl lăsase de ostenit și altul îl luă de odihnit. «Amărită slujbă ai, îi șișerăm noi. Mai bine ai munci cu palmele și să ai tihnă de mâncare și rost la odihnă și la muncă. Apoi slujba nu e sigură ca munca noastră, ori ca un meșteșug, că dór nu ți-e cusută în guler. Când ți-e lumea mai dragă, atunci rămâi fără de ea. Cine scie ce nespălat îți iea locul și într'o bună diminéță rămâi cu buzele umflate. Las'o la purdalnicu de slujbă! și îți rostesce bine ce ai, că

(1) Veđi No. 12—13 anul V.

mai mult agonisești. Uită-te la Radu și Costache, cumnații tăi, ei n'au avut slujbă, dar casa lor e casă, masa lor e masă și ți-e mai mare dragul să-ți rotești ochii în jurul căminului lor!» Cu toții am fost de părere ca în primă-vară să se scuture de logofeție. Dar fie-mea s'a făcut foc, nu vrea în ruptura capului. Bag sémă, ține să-i dăcă tot satul logofetêsă. El nu s'a uitat la gura femeii și la 1 Martie și-a dat în primire hârtógele, (1) și cu ce a avut el, cu ce l'am mai ajutat eu, a cumpêrat grădina vecinului ca să pue în ea zarzavaturî. De atunci le merge bine, căci Penciu, Raiciu și cu Minciu, cari aveau grădinărie lângă el, cum l'au vêdut priceput în meseria asta și-au luat tâlpășițele și p'aci ți-e drumul în țera lor. Radu i-a chemat! Iar gineri-meu a prăsit parale gros și fie-mea nu mai doresce logofeția, de care sunt bucuros că scăpă.

— Bun plan le-ai dat, nene Sofronie. Fiind-că doresc să împomez o grădină din câte am, te rog să-mi spui, ce pămînt priesce pomilor, și cum să-l muncesc, ca să am o grădină cu pomi, barim pe jumătate ca a d-tale.

— Domnule, tot pămîntul după unde trăim noi, e bun pentru pomi, numai să fie muncit după cum cere rînduêla.

— Dar acêsta nu e de cređut, nene Sofronie, căci un loc pôte fi petros, altul zmârcos, și cum o să crească pomișorii într'un așa pămînt?

— Vino cu mine să-ți arăt. Veđi dunga aceea ridicată, care se întinde în curmezișul grădinii mele? A fost un duraiu de piatră ca prundul acela de peste riu. Vre-o 4 ani am cosit-o și luam nisce iarbă bălană, de nici în gerul cel mare nu se uită vitele la ea. Mă gândii că țiu atâta loc în pagubă și am sădit pe el câți-vă peri, meri și cireși. După trei ani toți s'au uscat. Mă hotărâii să-l las iar livede pentru fin. Intr'o ăi, venind pe la mine d-l învățator Ghețenu, îi spuseii pățania. El zîmbi și-mi dîse: «Omul sfințesce locul, nene Sofronie». «Ascultă-mê și veî avê în locul acesta bolovănos, o mândrețe de pomi».

Apoi eșirăm în grădină, înfipse un băț în locul unde trebuia sădit pomul, iar împrejurul lui sgâriă nisce trăsuri, cari se depărtă de el ca spițele de butucul rótei și imi dîse că locul dintre douê trăsuri să-l sap în adîncime de douê palme (50 c. m.) Bolovaniî mai mari ca nuca să-i car în Argeș, de nu-mi trebuesc pentru caldarim sau vre-o clădire, iar pămîntul scos din întâiul șanț să-l risipesc împrejur. Intre alte douê trăsuri să sap alt șanț, alături de cel d'întâii și cu pămîntul scos din acest din urmă să umplu pe cel săpat înainte. De pe rînduêla acêsta să fac și să umplu șanțurile, până voiu da rôtă bêtului pe un rotogol ca de doui metri de jur împrejur. Imi mai dete grije ca acêstă lucrare s'o fac tómnă pentru fie-care pom ce ar cădê în bolovăniș.

(1) Dosarele, archiva.

— Cam grea muncă d-le Ghețene și e cheltuială mare să sap eu atâta amar de pițrar.

— Gâdesește nene Sofronie că ai muncit un an și ai făcut un pământ terp, pentru tot-deauna roditor. Pe el se pot sădi 40 de pomii. În 8 ani se vor desvoldă pentru rod. Să țicem că acei pomii vor trăi să rodescă numai 25 de ani și să punem rodul unui pom pe an numai 10 lei, deși el pôte fi până la 50 lei. D-ta ei în 25 de ani 10 mii de lei. Impărțim suma acêsta 33 de ani, adică la 25 și cu 8; îți vine pentru fie-care an peste 330 de lei! Cheltuelile d-tale cu munca și îngrijitul acestor 40 de pomii în 33 ani, nu pot fi mai mari de 600 lei, cari împărții la 33 ani ne dă 18 lei cheltuiți pe fie-care an. Urmând îndemnul meu d-ta câștigii cu 18 lei, 330 pe an! Să țicem că pomii d-tale ar rodi la doi ani, cum se întâmplă la cei cari nu-i îngrijesc bine; chiar așa fiind câștigii cu 36 lei (adică îndoitul cheltuelilor), o sumă aprôpe de țece ori mai mare decât cheltuelile. Negustorul e fôrte mulțumit, când a câștigat a țecea parte peste cât a cheltuit, pe când d-ta cu pomii câștigii de țece ori mai mult decât cheltuesci, adică de o sută de ori mai mult decât negustorul! Precum veți nici o îndeletnicire nu rêsplătesce mai bine munca decât pomii. Și de pe părerea mea acêstă îndeletnicire e cea mai frumôsă și, mai mult decât tôte, dă sănătate trupului și umple de mulțumire sufletul! Pentru acêsta chiar regi și împărații au părăsit viața lor plină de sbucium și belșug și s'au datat acesteii plăcute îndeletnicirii!

L. Paul,

Marca țerii pe pecetii, clădiri și monete (1).

Palatul Ministerului de Domenii are pe balcon o corónă regală și mai are pe porți câte-o corónă murală, ceea-ce însemnă că edificiul este o proprietate a comunei București, precum tot al comunei București este și *Palatul casei de depuneri*, pe pereții căruia se vęd coróne murale.

Palatul poștelor, telegrafelor și telefonelor, are opt coróne regale, puse împrejurul celor două cupole de pe fațada din *Calea Victoriei*. Deși destul de numeroșe, aceste opt coróne sunt puse așa în cât cu greu s'ar puté vedé dacá în adevăr sunt regale, și mai cu greu ar puté cine-vă să le deslușescă rostul. Întréga ornamentațiune exterioară lasă de dorit, dând loc la diferite interpretări și ne fiind potrivită nici menirii edificiului, nici gustului artistic și nici măcar geniului național: pe la cheile bolților, ușilor și ferestrelor, se vęd figuri

Veți No. 5 și 12—13 anul 5.

engleze, italiene, americane chiar, dar românesci nici una. Se ved corăbiî, cari te-ar face să crezi că ai în față «Palatul ministeriului marinei și Coloniilor» sau al «Admiralității», sau pôte vre-o gară centrală, judecând după numele orașelor înscrise pe fațadă.

Maî sunt și statui destul de frumoșe și de numeroșe, dar tocmai numărul lor ne face a regreta lipsa desăvârșită a stemei României.

Constructorul a voit, de sigur, să arate menirea edificiu-lui prin embleme simbolice și de aceea a simbolisat: «Poșta» prin «Mercur», emblema comerțului și factorul poștal jupiterian; «Telegraful», printr'un tîner cu trăsnetele în mână-drăptă, ceea-ce te lasă în îndoială de nu cum-vă bătrânul Joe va fi întinerit, și-și va fi părăsit tronul pe care vecinic a stat cât a fost adorat de păgâni; «Telefonul», printr'o admirabilă fecioră care ascultă cu urechia la un aparat telefonic, etc. etc. Cu greū ar putē ghici cine-vă simbolisarea celor-lalte statui și maî cu greū s'ar putē susține că ele represintă tôte ramurile de activitate din țēră.

Palatul justiției ca și palatul poștelor nu are decăt (douē) corōne; dar aceste corōne au o legendă fōrte hazlie, pe care am aflat-o de la cine-vă.

În colțurile fațadei principale (cheiul Dâmboviței), se pot zări douē mici, — fōrte mici, — corōne cari timbrēză douē cartușe, pe cari s'a gravat inițiala C, a numelui Majestății Sale regelui Carol. La acesta n'ar fi nimic de dis, din punct de vedere eraldic, dacă pe edificiu s'ar află marca țērii, și dacă sub regele Carol ar fi fost terminarea edificiuului în-ceput dejă sub un alt rege.

Corōnele însă nu au cruce, vîrf (cimier), și prin urmare nu sunt corōne regale.

Iată legenda. Spre a face cruci la corōne, trebuiau blocuri maî mari de piatră, acesta ar fi scumpit prețel edificiuului. Atunci, reamintindu-și sculptorul că și la templul israelit din strada Sfînta Vineri corōna regală, pusă acolo de Usina de gaz, nu are cruce, a cioplit și el corōnele fără cruce.

Mē opresc aci căci este destul.

Și pilde nu au lipsit și nu lipsesc chiar în Bucuresci. Nu citez decăt palatul Legațiunii rusesci cu porți cu tot, și palatul Legațiunii austro-ungare, spre a se vedē că:

Armăria statului trebuia pusă pe proprietatea statului și nu microscopică, sau pe un cartușiu de ornament, ci în dimensiuni proporționale cu edificiul și pe tôte fațadele, dacă sunt maî multe.

Că nu este permis a scōte de la vechile edificii semnele lor, spre a fi înlocuite cu altele noi, precum s'a întâmplat cu Teatrul, Casarma Cuza, etc.

Despre monete, vom spune că numai cele de aramă, bătute în anul 1867, au pe ele marca țērii nealterată, după

legea din 1867. Incolo, toate monetele au steme făcute din sentiment, ca să zicem așa, de orice nu se întâlnește pe ele nici o stemă legală, — după legea din 1872, — ci numai variante de-ale legii.

Chiar pe monetele din 1900, nu s'a pus *Coroana de oțel*, coroană istorică a României, ci o coroană eraldică: *Ce, nu e tot coroană ?!*

Colonel Năsturel.

FEBRA AFTOȘĂ (1).

Vita bolnavă se cunoște ușor.

Sgribulită, cu perul sbârilit, cu botul svântat și cald, cu urechile ore-cum bloșdite, lesne o vedem că nu este în toate apele ei, că nu e în totă voia ei. Tristă și lingavă la mâncare, nu rumegă sau rumegă a galea. Boul de jug pregetă la muncă, iar vaca de lapte, dă lapte mai puțin ca de obicei.

În întâia și a doua zi cam ast-fel se înfățișează animalul. De multe ori însă în același timp sau cu o zi două mai în urmă începe a se arăta dureri în picioare, din care cauză bolnavul mișcă des picioarele, n'are astâmpăr, pus în mișcare el schiopătă sau calcă ca pe ghimpți, după cum suferă numai de unul, două, sau toate picioarele. Din aceeași pricină el se culcă des. Deschidându-i gura, vedem că pielea ei se arată roșie, uscată și mai caldă; aceea a nărilor și câte odată chiar și aceea a ochilor îmbracă și ele ace-

leași particularități ce presintă pelița gurii. Dacă suferă și de piciore, vom constata că copitele sunt mai calde, cu pielea dintre unghișii roșie, caldă și foarte durerosă.

După două zile, de la observarea bólei, rar mai târziu, din gura animalului suferind se scurge bale, el scârție din dinți, apucă cu anevoință nutrețul, din care causă nu mănâncă și nu rumegă decât foarte puțin. Căscândui-se atunci gura, găsim că pelița ei are o mulțime de bēșicuțe, de regulă mici, ca un bob de meiū sau de mazere, putēnd însă a fi și mai mari, avēnd une-orī întinderea unei băncuțe de 50 de bani și chiar în unele casuri și mai pronunțată; colórea lor este albiciósă sau cam cenușie. Ele se aseamăna destul de bine cu bēșicile ce se ivesc în urma arsurilor ce am suferi când ne pārlim cu o luminare sau ne opārim cu apă fierbinte, și chiar cu acelea ce se formēză la cei neobiciñuiți, în timpul muncēi, prin frecare de códa sapei sau a coporāei cósei, de pildă.

Bēșicile se atla pe tótă pelița gurei pe partea din năuntru a buzelor și buçilor, pe gingișii, pe limbă, pe cerul gurei.

Adesea asemenea bēșicuțe se produc pe pelița nărilor, pe corónă, pe pielea dintre crēpătura unghiilor, pe uger la vacă, mai rar în alte părți.

Durata bēșicilor nu este lungă, ele se sparg foarte ușor, mai ales cele din gură, lăsând a se scurge un fel de zēmă limpede sau puțin galbenă. Cele dintre degete produc și puroiū.

În locul lor rămâne mici răni, roșii și foarte dureróse.

În timpul iviriī bēșicelor și al ruperiī lor, dobitocul bolnav se presintă cu totul trist, balele, câte odată amestecate cu firioóre de sânge, li se scurge în ațe lungi, scrișnesce des din dinți, nu mănâncă, nu rumegă, și, din cauza dureriī de picióre, staū mai mult culcate. Vacile bolnave dau puțin lapte, aprópe pe jumătate. Din cauza dureriī ce simte la uger și stīrcuri, adesea nu se las a fi mulse.

După 8—10 zile de la îmbolnăvire, animalul începe a merge spre vindecare, mănâncă din ce în ce mai bine, rumegă, schiópătă mai puțin, se arată mai vesel, așa că după 15 zile de suferință, se lecuesce, rămânēnd însă pentru mai multe zile și chiar săptămīni slab și nevoiaș.

Se póte întâmpla ca febra aftósă să se manifeste cu

mai multă furie, ceea-ce se întâmplă mai ales la vițeii precum și la unele din vitele mari de nem strein aceleia al vitelor noastre, la animalele dișe olandeze, simental, etc. Simptomele bólei în asemenea casuri devin îngrijitoare, în deosebí acele din partea picioarelor și a ugerului. De alt-fel trebuie să nu uităm, că dacă bolnavul ori-care ar fi el, nu se îngrijesce, se ține în murdărie, apar mai tot-deauna complicațiuni, ca umflături ale ugerului, căderi ale unghiilor, complicațiuni ce pot a se termina prin mórtea, sau prin darea animalului pentru măcelărie, ca neputënd a mai fi întrebuințat la muncă sau la producerea laptelui său a fi supus îngrășerei.

Cât pentru mortalitatea ce dă loc febra aftósă la rumegătóarele noastre, este în deobște cunoscut că ea este fórte mică, scoțendu-se cam 2 morți pentru 1.000 capete bolnave. Casurile de mórte se observ mai mult printre bolnavi căroro nu li se dă nici o îngrijire. La vițeii și la vitele streine, după cum am spus, bóla avënd mai tot-deauna un caracter grav, pierderile prin mórte sunt mai însemnate, putënd a se ridica până la 50%.

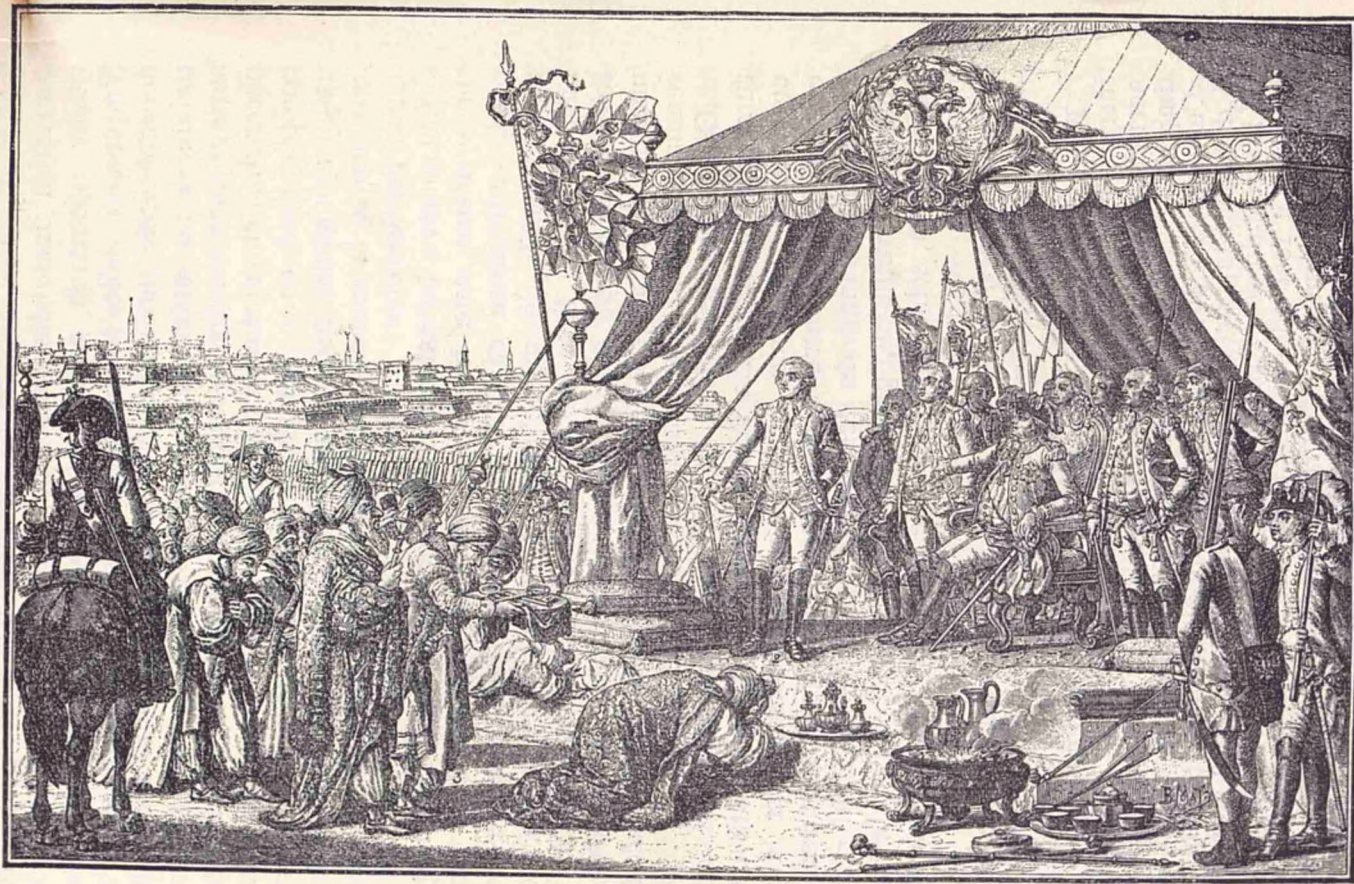
Oile și caprele, ieau bóla de cele mai multe ori, dela rumegătóarele mari. La aceste animale, bóla se arată cam cu aceleași simptome, beșicele se desvolt mai mult la picioare și uger. Pentru miei sugători, bóla este fórte rea.

Porcul bolnav de febră aftósă, stă mai mult retras culcat în stratul lui, grohăind din când în când. El e trist, nu mănâncă, schiópătă. Bóla este periculósă, mai ales pentru porcei.

Irimia Popescu

Medic-veterinar.

Papei Leon XIII, se scie că-i place ca ómenii lui să lucreze iute. El aflate, că biblioteca lui privată e în mare nerînduială, de aceea chemă pe bibliotecar. «Domnule, cât timp ți-ar trebui, ca să-mi aduci biblioteca în rînduială». «Cel puțin 15 zile» îi răspunse bibliotecarul. «Opt zile vor fi destule. Stai, vréu să-ți dovedesc, că poți face și mai iute». Și întorcëndu-se către servitor îi porunci să aducă o scară. După ce a fost adusă, dișe Papa către bibliotecar: «Veí rămâne aici, până ce vei isprăvi lucrul. Servitorul va încuia ușa și la timpul seú îți va aduce máncarea». După șese zile biblioteca eră pusă în rînduială.

Gravura acésta este făcută după o gravură săpată pe "o foie de aramă, executată de" gravorul Schutz la 1790, și actualmente este proprietatea d-lui Dașcoff: pe gravură jos se află următoarea inscripțiune în limba rusă: Remiterea fortăreței Bender luminății Sale d-lui Feldmareșal prințul Potemkin 4 (15) Noemvrie 1789.

Cronica agricolă și economică

ată un an trecut din secolul actual, cu el s'a pierdut și un an din viața noastră economică și socială, pentru care nu s'a putut face aproape nici o îmbunătățire din cauza anilor trecuți, când producțiunea noastră agricolă a lăsat foarte mult de dorit.

Cum a fost anul care de-abia s'a pierdut în haosul acestei lumi, îl vom judeca după producțiunea noastră agricolă, deși în această judecată vor fi multe deosebiri, căci unii vor dice că a fost bun, alții mijlociu, dacă nu chiar și rău, pentru producțiunea agricolă. Noi putem dice că a fost bun, de ôre-ce grâul și porumbul s'a făcut în deajuns, ca și alte cereale.

Dacă din unele recolte nu s'a putut câștiga atât, cât se așteptă unii din agricultorii noștri, cauza se datoresce prețurilor scădute, și nerăbdarea ce aū unii de a vinde cu ori-ce chip recolta, numai să se vadă scăpați de ea, fără să se mai gândească dacă câștigul este mare sau mic. La cei mai mulți această grăbire se mai explică că n'aū nici bune magasi pentru păstrarea grânelor, ca și a porumbului; la alții datoria, făcută nu pentru îmbunătățiri agricole, ci mai mult pentru un lux neiertat, care caută a-i răpi și cel din urmă ban, care l'ar fi putut întrebuița pentru alte dîle negre, numai și numai spre a se ținea la nivelul luxului. Cei mai mulți din agricultorii, ca și din comersanții noștri, urmând acest drum greșit s'aū ruinat, pe când străinii care aū știut mai bine să facă economie, s'aū ridicat și se ridică, în dauna neamului nostru. Acesta este o lege a naturii în progresele economice ale popórelor, fără deosebire de neam.

Dar, să-i facem o mai bună socotélă anulul care de-abia a trecut. Se scie că chiar de la început ne-a prevestit că are să fie mai mult bun decât rău, întru cât privesce producțiunea agricolă.

Ca probă că s'a făcut multe semănături de primăvară, și în bune condițiuni, dar fiind-că la noi agricultorii nici odată nu se mulțumesc cu ceia ce pot semăna, ci dacă li-ar sta în putere, pe măsură ce ar recolta, ar și semăna; aū ajuns cu semănatul atât de departe, în cât la unii li-ar trebui cel puțin 3 luni de dîle ca să pótă face recolta și treeratul grâului, orzului, și a ovésului.

Sub formă de economie, de a plăti lucrătorii mai ieftin, amână de multe ori o lucrare importantă, ca seceratul grâului, de pe o dî pe alta, sau una promite lucrătorilor și alta plătesce, din această cauză lucrătorii, ieau la ochi pe ast-fel de agricultorii și nu mai dau pe la ei.

Deși lunile de vară aū fost cam ploiose, cu tóte acestea cei cari s'aū grăbit la secerat și treerat și cari aū plătit bine pe lu-

crători, și-au făcut recolta la timp și fără pierdere. La mulți agricultori, în anul acesta, li s'a putut aplica proverbul românesc: „leneșul mult ocolesce și sgârcitul mult pierde.”

Dintre toate producțiunile noastre agricole, acelea cari s'au simțit mai mult în producțiunea lor, a fost producțiunea pomelor, și mai cu seamă a a vinului, a fost puțin și de calitate inferioară.

La micșorarea acestei producțiuni bănoșe, pe de o parte a fost influența de multă umezeliță și răcoare din timpul verei, și pe de altă parte de bôla numită «mană», provenită tot din cauza prea multei umezeliți.

Daca unele recolte a lăsat de dorit, în schimb, însă producțiunea porumbului a fost foarte bogată în totă țara, a cărui recoltă a început de pe la 8 Septembrie în unele localități din țară, și a ținut dijmuitul până pe la 18 Decembrie, în alte părți.

Acest adevăr s'a constatat din publicațiunile Ministerului Domeniilor, cu privire la starea semănăturilor de la 10 — 18 Decembrie. În aceste publicațiuni, am vădut că la 18 Decembrie, în județul Teleorman, culesul porumbului încă nu eră isprăvit. Mulți agricultori, daca nu toți, a produs la pogon 3 chile și un stert, o producțiune destul de mare în raport cu lucrările câmpului ce se fac la noi. Mulți agricultori l'a și vîndut cu un preț destul de bun.

Dacă prin Septembrie și Octombrie, semănăturile de grâu s'au făcut mai puține, nu este mai puțin adevărat că aceste semănături s'au putut face până la Crăciun, de ôre-ce timpul din luna Noembrie și Decembrie a fost mult mai bun pentru semănatul și crescerea semănăturilor, și mai cu seamă timpul din luna Decembrie.

Dar acei cari au semănat grâul până aproape de Crăciun (25 Decembrie, st. v. sau 6 Ianuarie st. n.), s'au bizuit pe voia lui Dumnezeu, cum va voi Dumnezeu. Unii din săteni, vădend că timpul este prea înaintat, au semănat grâu în porumbiște și l'a grăpat, fără să mai facă vre o arătură, bazat tot pe voia lui Dumnezeu; această credință, după părerea mea, numai creștinescă nu pôte fi. Căci a te aștepta ca să ai recoltă bună dintr'o cultură barbară, ca și unul dintr'o cultură raționată, de o minte sănătoasă nu se pôte judeca acest lucru. Deci toate trebuie făcute la timpul lor.

Dacă nu s'au putut face multe semănături de grâu, orz și seară, în schimb s'a putut face multă arătură și bună, pentru semănăturile de primăvară ca orzul, ovăsul, porumbul, inul, cânepa, cartofii și altele, cari vor pute înlocui în comerțul de export, foarte bine, dacă nu mai bine, grâul; în schimb timpul a fost atât de favorabil în cât și semănăturile de grâu, cele mai târziu încă, sunt răsărite și frumôse, fără să mai ținem socoteli de cele făcute la timpul lor; oile, ca și alte vite și-au găsit aproape îndestulă hrană, așa că agricultorii săteni, mai cu seamă, au putut face la nutreț multă economie, pentru timpul de primăvară, când începe munca câmpului.

Nici grădinarii și podgoreniî n'au a se plânge, căci au putut sădi mult și bine, sau a putut pregăti pământul pentru ast-fel de lucrare pentru primăvară.

Intre legile economice votate pentru îmbunătățirea sôrtei sătenilor, nu putem numi decât legea pentru înființarea de școli de meserii și de agricultură, făcută de d-l Sp. Haret, ministrul Instrucțiunii publice și al Cultelor.

Ne-am fi bucurat foarte mult dacă și legea *Caselor rurale*, la sfârșitul anului 1901, am fi vădut-o votată, sau cel puțin să iasă la ivelă, această lege făcută de P. S. Aurelian, ministru de interne, este cu un caracter curat economic, nu numai pentru agricultorii săteni, ci și pentru marii agricultori, cari vor fi scutiți de a-și da profitul samsarilor, când vor dori a-și vinde moșia în total sau în parte.

În resumat anul care de-abia ne-a părăsit, nu-l putem socoti decât de bun, cu privire la producțiune și semănăturî, cari deși lasă ca moscenire anul în care de-abia am intrat (1902), semănăturî mai puține, după cum socotesc unii, dar le lasă în bună stare; lipsit de zăpadă, dar în schimb a fost ploî, așa că pământul are destulă umezëlă, în cât semănăturile n'au să sufere în vegetațiunea lor. Să mulțumim lui Dumnezeu, pentru producțiunea anului abia trecut, și în acelaș timp să-l rugăm, ca anul în care de abia am intrat, să îl facă prin a lui putere ca să fie mai roditor, în folosul țerei și al nămului nostru.

V. S. Moga.

Ce să facem în Ianuarie?

De-ai schimbat servitoriî, îngrijesce cum te arăți față de cei noi. Nu fii nici prea aspru, dar nici prea blând. «Stăpânul scump își învață sluga hôtă.» Cară gunoiu pe pământuri și vii, căci altcum locurile sêrăcesc, nu-ți rêsplătesc munca. Drege uneltele economice, căci acum având timp, poți să stai lângă maestru, ca să ți facă lucru buu. Vitele le hrănesce bine, să li se dea sare barem de 2—3 ori pe săptămână, căci acesta ajută și înlesnesce mistuirea, și grajdurile să se aeriseze. Numără săptămânile până la Sîntul George și veđi cum stai cu nutrețul. Curătesce pomii de muschiu, coje bătrână, crengi uscate, și pe timp umed de iască și rêsină. Unge ranele cu o amestecătură de balebă de vacă, pământ cleios și pîr de bou tăiat mărunt. Adună zăpada cu lopata în jurul pomilor, ast-fel umpli pământul de umezëlă și faci ca pomii primăvara să întârđie cu înfloritul, prin ce-l scapi de brumă și de alte rēceli ce vin mai târđiu. Dacă timpul e uscat și călduros, taie mlădițe de altoit și le păstrează la loc umed în pivnițe acoperite cu nisip. Din pivniță depărtéază legumile putrede, și curăță cartosii de colțuri. La purcei să li se așternă pae uscate ca să nu degere. De stupi trebuie îngrijit ca să nu fie supărați de nimic, să fie la bun adăpost și păziți de șoreci.

Dă la găini păsat și ověz pârlit sdrobot ca să ouă mai bine. Paturile calde trebuie aerite din partea sudică ziua și noptea să se acopere cu pae sau rogojini.

Sămână în paturile calde castraveți, salată și mazăre dulce.

DE LA SATE

În comuna Islaz din Romanați, pământul sfint al libertății naționale, unde în 9 Iunie 1848, apostolii neamului nostru românesc, au aruncat sămînța emancipării politice a Poporului Român; aci în 26 August 1901, în ogorul pregătit din timp de învățătorii locali și fruntașii satului, în prezența d-lui Petru Rădulescu, revisor școlar, d-nilor Marțian și Petrescu, institutori din Caracal, și a d-l G. Dumitrescu-Bumbesci, delegatul Ministerului, s'a pus începutul societății de credit și economie «Islaz», al cărui scop — emanciparea săteanului pe cale economică, — a început a se atinge; căci de la 17 Octomvrie, când au început depunerile și până astăzi au atins suma de peste 1.500 lei, dați cu împrumut pentru cumpărare de boi, unelte și alte îmbunătățiri în economia și gospodăria rurală.

Consiliul de administrațiune, alcătuit din preotul P. Procopiescu, dirigintele școlii, ca președinte; Nestor Florescu, învățător, ca casier, Mihail Greculescu, primar, ca secretar; Anton Alexandrescu, învățător; Păun Ștefănescu, percepător; Oprea Sișcu, comerciant și Păun Nестea, comerciant, ca membrii; iar Preotul V. Procopiescu, Dimitrie Glingeanu, comerciat și Neda Gruia, agricultor, ca membrii în comisiunea de control și d-nii Pr. I. Delcescu, Ion Roșulescu, agricultor și Iorgu Costea ca supleanți. Prin sirguința, priceperea și statornicia ce au, ne dă dovadă și garanție, că această societate în scurt timp, prin ajutoarele ce dă membrilor săi, va îndulci multe amărăciuni versate în sufletul nostru de grósnică sărăcie a timpului și nesciinței ce ne înconjură.

Conferințele populare cari nu lipsesc din școlă în anumite zile de sərbători, încă sunt întreținute de sus disul personal, căruia, noi sătenii Islăzenii le datorăm multă recunoștință pentru povețele ce cu dărnicie împarte.

Cinste și recunoștință d-lui Spiru Haret, ministrul școlilor, care a primit și patronat băncile și conferințele populare!

Bine ar fi, ca aceste porniri și instituțiuni de bine-facere întreținute de noi pentru noi, să fie cât mai multe în scumpul pământ al țerei noastre!

Atunci și numai atunci, România — scumpa zestre strămoșescă — va fi numai a românilor și în adevăr liberă!

Un societar

Nu da bani cu împrumut celui ce vrei să-ți rămâie prieten.

Bólele pomilor și vindecarea lor.

RUGINA, atacă mai cu sémă rădăcinele fibróse, ele încep a se îngălbeni, devin închise și încep să muceđescă, atunci nu mai sunt în stare a nutri pomii.

Pomii atacați încep a deveni galbeni și capătă nisce pete de colóre ruginie, pe foi, ramuri și rădăcini și încep a se uscá. Acéstă bóla provine din cauza terenului pietros, uscat sau umed, sau dacá este amestecat cu materii cari conțin fier. Pomii tineri se pot scápa dacá se desgrópă și li se taie rădăcinele vátamate, li se scurtéză ramurile și se răsădesc într'un teren bogat în substanțe hránitoare. La arborii bátráni, pe lângá operațiunile arátate, li se mai scutură pá-míntul după rădăcini și se înlocuesce cu altul própșpét și gras.

O scrisóre.

Stimate Domnule Gárboviceanu,

În ultimul număr al prețioșei reviste «Albina», publicați un tabloú de comunele din țerá, în care s'au înființat societăți economice în cursul lunilor Septemvrie, Octomvrie și Noemvrie. Din acel tabloú constat, că întru cât privesce județul Doljiú, n'ați avut informațiuni complete. Pentru a complectá deci tabloul menționat mai sus, bine-voiți a anunța în numărul viitor că în județul Doljiú s'au înființat în cursul lunilor sus numite 10 societăți economice și anume în comunele: *Filiașiú, Brádesci, Gogoșiú, Coșoveniú de sus, Brésta, Pleșoiu, Moțaței, Valea Bouluí, Bucoveț și Locusteni-Dănesci.*

Afará de acestea s'au mai înființat în cursul lunii Decemvrie încă 8 societăți, în comunele: *Padea, Sécá bătráná, Bralostíța, Várvorul, Galicca Mare, Negoiu, Cárna și Mischií.*

Bine-voiți a cunoșce, că până în timpul de față sunt în județul Doljiú 52 de societăți și numărul lor cresce în mod simțitor, grație măsurilor, ce am luat, obligând pe membrii cercurilor culturale să se ocupe numai cu înființări de societăți economice.

Mi-am îndreptat activitatea în acéstă direcțiune pentru motiv, că singure societățile economice au menirea de a îmbunătăți în mod simțitor starea materială și moralá a țeránimii noastre și sunt convins, că fără acéstă îmbunătățire școla nu va puté exercitá nici o influență asupra sáténului.

Locuitorii au început să vadá efectele acestor societăți și la întrunirea cercurilor culturale ieau parte un număr destul de însemnat, exprimându-și singurí dorința de a avé și ei o societate, așa după cum au audít, că sunt în alte comune.

Am profitat și profit de acéstă dispozițiune a țeranului nostru și sper, că până la finele anului curent, să înființez câte o societate în fie-care comuná. N'am să mă plâng nici de învățatori

carî au înțeles intențiunile mele, întrecându-se a pune în aplicare sfaturile, ce le dau și carî fac destule sacrificii, întrunindu-se chiar de mai multe ori în cursul unei luni. Celor, carî s'au distins le-am adus înscrîs mulțumiri și voiu avé grije, ca la timp, să le acord și alte distincțiuni.

Bine-voiți a primi, Domnule Gârboviceanu, asigurarea distincsei mele considerațiuni.

Craiova, 2 Ianuarie 1902.

Gh. Chereiu

Revizor școlar de Dolj.

INFORMAȚII

— Miercuri, 2 Ianuarie, unul din distinși institutori din capitală, Paul E. Ghenea, directorul școlii de băeți No. 6, a încetat din viață.

Joi, la orele 2 p. m., a fost înmormîntat.

Un mare număr de profesori, institutori și institutore, cum și prietini ai decedatului, au ținut să însoțescă până la ultima locuință rămășițele acestui vrednic institutor. D-l G. Adamescu secretar general al Ministeriului Instrucțiunei și d-l P. Gârboviceanu, membru în consiliul permanent de instrucțiune, erau printre asistenți.

Repausatul a fost președinte al societății corpului didactic primar și actualmente eră casierul societății Cantinelor școlare. A fost un institutor ales ca și un muncitor neîntrecut. Societatea corpului didactic ca și instituțiunea cantinelor pierd pe unul dintre cei mai devotați și sîrguitori membrii ai lor. Condoleanțele năstre întristatei familii.

— La 17 Fevruarie, orele 2 p. m., va avé loc adunarea generală ordinară a acționarilor Băncei Naționale, conform art. 87, 88 și 89 din statute.

La această adunare generală vor luă parte toți detentorii de acțiuni vechi sau nominative, precum și toți detentorii de acțiuni noi integral liberate.

Acțiunile vor fi depuse cel mai târziu până luni 28 Ianuarie 1902, la administrațiunea centrală a Băncei și agențiile ei.

La ordinea zilei:

1. Aprobarea bilanțului încheiat la 31 Decemvrie 1901;
2. Descărcarea consiliului de administrațiune de gestiunea sa;
3. Distribuțiunea beneficiilor rezultate conform bilanțului;
4. Alegerea unui director în locul d-lui Eugeniu Carada și a unui censor în locul d-lui Eugeniu Stătescu, ale căror mandate expiră la 31 Decemvrie 1902.

— Comitetul pentruserbarea centenarului lui Heliade Rădulescu întrunit sub președinția d-lui M. Ferehide, a hotărît ca această serbare să se facă în tótă țera, în ziua de 20 Ianuarie.

— Ministerul de interne a trimes o adresă tuturor prefecturilor de județ, ordonând ca toți organizatorii de loterii amânate și ne-trase să fie trimesi înaintea justiției pentru escrocherie.

Acastă măsură se va luă mai ales în contra acelor organizatori carî n'au comunicat până acum ministerului nimic relativ la noua dată a tragerii.

— În cursul lunei Noemvrie 1901 s'au făcut depunerî în suma totală de 1.509.598 lei și restituiri în suma de 1.004.849 lei.

— La 30 Noemvrie 1901 Casa de economie a avut suma de 30.394,059 lei constituind depunerile făcute pe 118.810 librete.

— Asolvenții școlii de arte și meserii vor înființa peste câteva zile o bursă a muncii, în localul care li s'a oferit de către Eforia spitalelor civile, pe str. Colței.

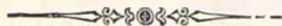
— Un filantrop anonim a pus la dispozițiunea regelui Eduard al Angliei suma de 200 de mii de livre sterlinge, adică 5 milioane de franci.

Se spune că regele a hotărît ca acei bani să fie întrebuințați la clădirea unui sanatoriu pentru tuberculoși în Anglia.

Se va deschide un concurs, pentru cel mai bun plan al unui sanatoriu model, între medicii de toate naționalitățile.

Proiectele vor fi premiate cu sume de câte 500, 200 și 100 livre sterlinge.

«Daily Mail» afirmă că donatorul ar fi cunoscutul financiar englez Ernest Cassel.

Mulțumiri.

Imi îndeplinesc o datorie, mulțumind prin publicitate, în numele episcopiei și a orașenilor, d-lui Paul Stătescu, prefectul județului Ilfov, care, în urma intervențiilor noastre, din dragostea ce poartă Bisericii și Școlilor din județul ce administrează, a făcut, cu aprobarea onor. Consiliu județean, ca Biserica Parohială sf. Nicolae din acest oraș, să se repare.

Sachelarie C. P. Deaca
Parohul Urbei Oltenița.

Sub-semnatul, învețător al școlii din comuna Conduratu, județul Prahova, în numele școlii și al sâtenilor, aduc respectose mulțumiri d-lui Ion Kalinderu, administratorul Domeniilor Coronei, pentru buna-voință ce a avut de a donă, bibliotecii de curînd înființată pe lângă școală, 16 volume din biblioteca Administrațiunei Domeniilor.

Ion A. Grigorescu

Poșta Administrației.

S. S. Păr. Ec. Stavrofor I. Konstantinescu, Roman.—Abonamentul sf. vós-
tre pe anul curent al V-lea, e achitat cu chitanța 2.677. Vă mulțumim.

— C. Nicolau, înveț. Lupesci, Covurlui.—Cu suma trimisă v'am achitat pe d-v. cu chitanța No. 2.627 pe anul trecut al IV-lea, asemenea pe d-l N. Teodor tot pe acelaș timp cu chitanța 2.658, datoriți ambii pe anul curent al V-lea, început de la 1 Octomvrie 1901.

— T. Medeș-Putinei, Vlașca.—S'a primit și v'am achitat pe anul curent al V-lea cu chitanța No. 2.897.

— Dimitrie C. Befuș, Bacani.—Sunteți achitat pe anii IV și V cu chitanța No. 3.842.

— F. Ionescu, Mariuța.—V'am achitat cu chitanța 3.894 pe anul curent al V-lea. Vi s'au trimis regulat toate numerile, ne mirăm că cereți numere întârziate, de n'ați primit regulat scrieți-ne!

— Unui Asistent, Maglavit, Dolj.—Cine dorește să facă dări de semă să-și dea adresa, anonime nu publicăm.

STEUA

Societatea *Steua* are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijlocele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotisația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fie-care membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotisația pe un an, se pot adresa d-lui *Petru Gârboviceanu*, strada Sf. Ecaterina, București.

Comitetul. *Președinte*, Ioan Kalinderu, *membru al Academiei Române*.—*Vice-președinte*, Sava Șomănescu, *mare proprietar, fost senator*.—*Administrator și casier delegat*, Petru Gârboviceanu, *deputat, director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român*;—*Secretar*, Const. Banu, *profesor secundar și inspector școlar*.—*Membrii*, Spiru C. Haret, *Ministru, profesor Univers.*; I. Dimitrescu Procop., *senator și Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *deputat, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *profesor secundar*; Dim. Cecropid, *instilutor, președinte al Societății corpului didactic primar*.—*Censori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; Preotul econom Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *revisor școlar*

Membrii înscriși și cotisațiunii plătite (Urmare).

c Bănescu M. (Bresnița), 4 lei; Crăciunescu V. N. (Pluta), 1 leu; Bălăceanu Ștefan, preot (Butoesci), 1 leu; Bunghețeanu C., preot (Coșovățu), 1 leu; Bălăceanu G. (Gura Motrului), 1 leu; Gherghinescu C. (Grozesci), 1 leu; Bălăceanu V. (Socolesci), 1 leu; Alexandru S. (Băleni-Dâmbovița), 1 leu; Risea Iosif (Băleni-Dâmbovița), 1 leu; Podobă Panfiliu, (Băleni-Dâmbovița), 1 leu; Teodorescu M. (Băleni-Dâmbovița), 1 leu; Popescu T. G. (Băleni-Romanî), 1 leu; Popescu G. (Cojasca), 1 leu; Popescu Vasil., (Finta), 1 leu; Ionescu D. Sachelarie, preot (Corabia), 2 lei; Marinescu Simion, preot (Gârcov), 2 lei; Rădulescu St. C. (Corabia), 2 lei; Gane Ne (Iași), 12 lei; B. S. G. (nedescifrat), (Iași), 5 lei; Bucicof Petru, (Iași), 2 lei; Hanganu V., preot (Iași), 2 lei; Botez Gh. (Iași), 2 lei; Șendrea M. Gh. (Iași), 5 lei; Starostescu Cucu Em. (Iași), 2 lei; Cugler Nalbert, 2 lei; Palade V. (Iași), 2 lei; Alexandrescu A. N. (Iași), 2 lei; Stihî C. M. (Iași), 2 lei; Drăghici Hristache, (Iași), 2 lei; Scorțescu Alexandru, (Iași), 2 lei; Nicolaș T. (Ploesci), 2 lei; Demitriu V. (Ploesci), 2 lei; Svințiu Paul, (Ploesci), 2 lei; Georgescu Constantin, (Ploesci), 2 lei; Mitroescu Ion, Locot (Tulcea), 2 lei; Tein M. (București), 6 lei; Cristescu Lazăr, (București), 2 lei; Croșulescu Vasile, (București), 2 lei; Popescu N. (București), 2 lei; Rudolf Strahl, (București), 2 lei; Poenărescu N. (Voinesci), 6 lei; Adamescu M. N. (Reteroesci), 1 leu; Bungescu Ion, (Reteroesci), 1 leu; Stănescu Petre, (Petroșani), 1 leu; Grigorescu Ion, (Stănesci), 1 leu; Ionescu Gh. (Muscel), 1 leu; Luca Paul, (Domnesci), 1 leu;

Stoicescu N. Eufrosina, (Ploesci), 6 lei; Stoenescu A. Ecat. (Ploesci), 2 lei; Dragosescu Zoe, profesora (Ploesci), 2 lei; Alessiu I. Mana, (Ploesci), 2 lei; Nicolaŭ D. Elvira, (Ploesci), 2 lei; Popa D-r Ecaterina, (Ploesci), 2 lei; Septianu Elisa, (Ploesci), 2 lei; Marculescu Paulina, (Ploesci), 2 lei; Cernavodeanu Paul, (Ploesci), 2 lei; Petrat Ecaterina, prof. (Ploesci), 2 lei; Chirica Gh., prof. (Ploesci), 2 lei; Dobiatz Alexe, prof. (Ploesci), 2 lei; Petrescu Zoe, (Ploesci), 2 lei; Georgescu Elena, direct. (Craiova), 10 lei; Vinceni Lili, prof. (Craiova), 2 lei; Baltasar Constantin, (Craiova), 2 lei; Micşunescu S. (Craiova), 2 lei; Varlam C. (Craiova), 2 lei; Gheorghiu Em. (Craiova), 6 lei; Preda Hagi E. (Craiova), 2 lei; Mihalai S. E. (Craiova), 2 lei; Bratianu Ecat. (Craiova), 2 lei; Stravolea Elisa, (Craiova), 2 lei; Barjelli Eugenia, (Craiova), 2 lei; Constantinescu N. (Craiova), 2 lei; Ghiacion V. (Craiova), 2 lei; Romanescu L. (Craiova), 2 lei; Stănescu Eug. (Craiova), 2 lei; Poenaru N. (Craiova), 2 lei; Arnold E. Maria, (Craiova), 2 lei; Roman Alice, (Craiova), 2 lei; Staiculescu I. (Craiova), 2 lei; Cucurutz I. Elena, (Craiova), 2 lei; Valsamachi Maria, (Craiova), 2 lei; Ştefănescu Maria, (Craiova), 2 lei; Paveliu Gh. Filip, Dorohoiu, 2 lei; Ionescu Dumitru, înv. (Vulpeni), 2 lei; Ciuculescu Ştefan, înv. (Vulpeni), 2 lei; Pretorianu Chiril, înv. (Găvănesci), 2 lei; Petrorianu Ion, preot (Găvănesci), 1 leu; Marinescu Ştef. (Bălăsa), 1 leu; Popescu Ştefan, înv. (Fălcoiu), 1 leu; Mărculescu N. Ilie, înv. (Devesel), 1 leu; Ghiţulescu C., procoror (Romanaţi), 2 lei; Anima A. (Caracal), 2 lei; Iatropol, colonel (Caracal), 2 lei; Radvan Gh. Tudor, înv. (Buciniş), 1 leu; Călin I. Iordache, (Gura-Padinii), 1 leu; Georgescu Victoria, (Dobrosloveni), 1 leu; Teodor scu Constantin, (Şopârliţa), 2 lei; Chirileanu Teodorescu Gh., magistrat, (Iaşi), 5 lei; Alexe Dionisie, Ierodiacon (Argeş), 2 lei; Rizescu I., preot, econom (Argeş), 4 lei; Tănăsescu G. Ambrosie, (Argeş), 3 lei; Vasilescu Macarie, Ierodiacon (Argeş), 2 lei; Vasilescu Maxim, Ieromonach (Argeş), 2 lei; Predescu Nichifor, monach (Argeş), 2 lei; Becescu I. D. (Piteşti), 2 lei; Popescu B. Constantin, preot (Cerşanele), 2 lei; Popescu Sofr., preot (Budesa), 2 lei; Vişănescu Th., preot (Vulpesci), 2 lei; Popescu M., preot (Damiesci), 1 leu; Rudenu Ştefan, preot (Ivici), 2 lei; Purcheria V. Aneta, prof. (Iaşi), 2 lei; Ştefan Nicolescu, preot (Târgu Jiul), 2 lei; Mărginenu Flor, preot (Bibesci), 1 leu; Albenu Ion, preot (Balesci), 1 leu; Roşoga Ilie, preot (Turburea), 1 leu; Taşcanu A., preot (Bălănesci), 1 leu; Mălăescu Ion, preot (Târgul-Jiū), 2 lei; Smântănescu Crăciun, preot (Romănesci), 1 leu; Valerian F. Toma, preot (Carţia), 1 leu; Ionescu G. Constantin, (Caracal str. Libertăţii), 6 lei; Caracaş St., farmacist (Caracal), 6 lei; Petrescu Iorgu, tipograf, (Caracal), 5 lei; Demetrescu G. Nicolae, avocat (Caracal), 4 lei; Teodorescu V. Gh., cofetar (Caracal), 3 lei; Moteanu Lucreţia, (Bucuresci), 2 lei; Stoinescu V., preot (Bucuresci), 2 lei; Radovicî P. (Bucuresci), 2 lei; Manianu B. Gh. E. (Bucuresci), 2 lei; Drogeanu N., inginer (Bucuresci), 2 lei; Georgescu C. N. (Bucuresci), 2 lei; Ionescu C. Barbu, (Bucuresci), 2 lei; Damian V., preot-pictor (Bucuresci), 2 lei.

Numărul membrilor publicaţi până în prezent, e de 4,971 iar numărul banilor încasaţi de la aceşti membrii e de 11.025 lei, 15 bani.

(Va urma în No. viitor).

DACIA-ROMANIA

Societate Generală de Asigurare în Bucuresci

Asociațiunii mutuale de supraviețuire

Impărțirea averei grupeî anului 1902 Dacia

Avem onore a încunoscință pe d-nii interesați ai grupeî care expiră la 31 Decemvrie 1901 st. n. că averea acestei grupe se va împărți cu începere de la 1 Iulie a anului 1902 st. n., între membrii în drept.

În conformitate cu condițiunile generale imprimate pe polizele D-lor, D-nii contractanți înscriși în această grupă, sunt invitați de-a trimite fără întârziere prin scrisore recomandată Direcțiunii generale a societății «Dacia-România» în Bucuresci, următoarele acte:

1. Actul prin care să se constate etatea asiguratului (adecă actul de botez său de nascere. sau un extract din registrele stării civile pentru constatarea etății. legalizat de autoritatea respectivă ori depozitiunea a cinci martori înaintea Tribunalului, conform art. 3 din cod. civil).

2. Un certificat de viață prin care să se constate că asiguratul a fost în viață la 31 Decemvrie 1901 st. n., sau un act de deces la cas când asiguratul va fi încetat din viață după ziua de 31 Decemvrie 1901 st. n.

Sub-semnata direcțiune generală atrage cu deosebire atențiunea membrilor acestei grupe, că sub-menționatele documente trebuie să i să trimită cel mai târziu în termen de trei luni, adecă să fie depuse societății până la 31 Martie 1901 st. n., cunoscând că cei cari nu vor fi trimis complet și în regulă, vor perde în conformitate cu condițiunile contractului, ori-ce drept, fiind-că în ziua de 1 Aprilie 1902 st. n., numai pe baza documentelor depuse se va constată numărul asiguraților acestei grupe spre a se pute imediat începe calcul părții ce se cuvine fiecărui din membrii părtași.

Este deci în interesul tutulor d-lor asigurați al acestei grupe de a trimite actele lor sus menționate cât mai curând posibil, pentru că dacă unul sau altul din acele acte n'ar fi în conformitate cu condițiunile generale, să aibă timp să le rectifice sau să le facă din nou.

Direcțiunea generală a societății „Dacia-România”.

Bucuresci, 31 Decemvrie 1901 st. n.

GRĂDINA PREOTUL ILIE, Biserica Cotroceni, Bucuresci. — Arbori fructiferi, Arbori pentru șosele, Arbori altoiți de ornament, Arbuști, Plante urcătoare, Brași, Pini austriaci, Thuia și altele. Stupi, Trandafir, etc.

Singurul care vinde ieftin!

Galoși veritabili Rusesci

Pentru bărbați Lei 4,95, 5,95. Pentru dame Lei 2,95, 3,95.

GHETE de chevreaux pentru dame Lei 10,95, 11,95, 12,95.

GHETE de vax fin pentru bărbați, cu elastic și șireturi, Lei 11,95, 12,95, 13,95, 14,95.

CĂMĂȘI bărbătesci de zi și de noapte, începând de la Lei 2,95 în sus.

De asemenea și pentru dame, începând cu același preț.

Flanele și Ciorapi

pentru dame și bărbați cu prețuri fabulos de ieftine.

Bluze de Catifea și de Postav

Lei 8, 9, 10, 12, 14.

Mănuși glace fine Lei 2,50 perechia.

In cas rupându-se la încercare se dă altă pereche.

Magazinul „La tôte Sezônele”

Calea Victoriei, Bucuresci

(Alături cu poliția).

5%

Cupon de reducție pentru cititorii Albinel.

Cititorii revistei vor avé un scădământ de 5% din prețurile însemnate, prezentând cuponul.